

BRYŠOVÁ RADKA

BLAKE

BLAKE

Radka Bryšová

„Odpovědi hledám v knize,
jejíž stránky jsou tvořeny pamětí a záložkou je
odpuštění.“

Groot

1. MILOVNÍK NA SNĚHU

„Dobrý den, jmenuji se Blake Hunter,“ pověděl jsem té postarší paní na druhé straně přepážky a usmál se způsobem, který mi zaručoval úspěch. Posunula si brýle výš a vypoučila oči. Jsem kus vid? Ještě jeden oslnivý úsměv, zarděla se a já vyhrál!

„Co si přejete?“

„Slečno, potřeboval bych prodloužit platnost mé parkovací karty.“ Bylo jí úplně jedno, o co jsem požádal. Po oslovení slečno, přestože vypadala minimálně jako moje máti, byla svolná s čímkoliv. Navíc, kdo by nevyhověl někomu s příjmením Hunter?

Každý ve městě věděl, že otec je úspěšný politik s obrovským vlivem. Někdy mě to dost štvalo. S kýmkoliv jsem se kdy setkal, cokoliv jsem udělal, otec věděl vše. Bylo přímo nemožné před otcem cokoliv utajit. Proč si to tedy ve chvílích jako tahle nevynahradiť? Díky šarmu a rodinnému vlivu k dobrému parkovacímu místu.

„I vy lichotníku, děkuji. Vydržte chvíli, hned to bude,“ mrkla na mě zpod dlouhých řas. Ve svých letech to musela být pěkná divoška, takové já znám.

„Za pravdu se neděkuje,“ podkuřoval jsem jí dál a během chvíle už v ruce držel doklad o prodloužení. Buď byla velmi štedrá, nebo to prostě jen přehlédla, ale prodloužila mi ji o celý rok! Jemně jsem se sklonil a potřásl jí pravičkou.

„Děkuji, jste tak laskavá,“ na dovršení všeho jsem jí vtiskl malou pusku na hřbet ruky. Málem se rozplynula blahem.

„Přeji pěkný den,“ zastrčil jsem si průkaz zpět do kapsy u košile, zatímco ona si omámeně přejížděla palcem ruky místo, kde se mé rty setkaly s její kůží. Vypadá to, že by si ráda povídala. Musím vyklidit pole. Mrknul jsem na ni a rychle se vyprovodil ven. Dveře příjímáčí kanceláře za mnou zaklaply a já si oddechl. Konečně to mám z krku. Zhluboka jsem se nadechl a připravoval se na další úkol.

O dvě patra výš se nachází kabinet paní Harrisové, mé učitelky algebry. Je to klasický příklad domácí puťky těsně před přechodem, která nemá nikoho, komu by se vypovídala o svém nevyhovujícím manželovi. Tedy kromě vlastní kočky a nejlepší kamarádky, která je na tom naprosto stejně. Nemám ji v oblibě už jen kvůli předmětu, který vyučuje. Dnes se mi dovnitř vážně nechce. Pokud však nechci opakovat poslední ročník, musím přinést i nějakou oběť.

Zaklepal jsem na dveře, v duchu se pomodlil, upravil si košili a čekal na vyzvání k vstupu. Nemusel jsem otálet dlouho. Jako vždy byla připravená, leč tentokrát nebyla sama. V křesle naproti jejímu stolu seděl sám ředitel školy. Na malý moment mě polil studený pot.

Přesně tak. Nemám čisté svědomí a nevím, co přesně ředitel Hopess ví. Za dobu, co navštěvuji zdejší školu, jsem už provedl tolik věcí, že by se snad ani nedaly spočítat. V myšlenkách jsem přemítal, o čem se spolu asi bavili. Naštěstí jsem zachoval chladnou hlavu.

„Omlouvám se vám, paní profesorko. Doufám, že nevyrušuji. Měli jsme domluvenou schůzku,“ připomněl jsem se nenuceně a čekal v mezidveří, co bude následovat.

„Jistě, pane Huntere,“ sdělila klidným, vyrovnaným tónem.

„Jen pojdte dál, jsem již na odchodu,“ pověděl ředitel a opustil křeslo, ve kterém ještě před chvílí seděl. Až moc rychle se mi snažil udělat místo. Ta lojalita, kterou všichni lidé ve městě prokazovali celé rodině Hunterů, mi vážně začínala lézt na nervy. Ředitel a Harrisová spolu ještě nějakou dobu mluvili, zatímco já byl myslí jinde.

„Vyřídte otci, že se potkáme v neděli v klubu,“ řekl s nadšením, když kolem mě procházel a já zase začal vnímat okolní svět.

„Vyřídím. Golfový pohár bude letos jistě váš,“ odpověděl jsem s úsměvem. Bylo by hezké vidět otce pokořeného prohrou a vědomím, že není všemocný. Ředitel to viděl stejně. V očích mu jiskřilo a usmál se pod vousy. Při odchodu za sebou opatrně zavřel dveře, jako by v pokoji spalo malé dítě. Ještě chvíli jsem poslouchal, jestli je vážně pryč, a poté se otočil zpět k Harrisové. Rozepnul jsem si vrchní knoflíček u košile a jakákoliv slovní či fyzická zdvořilost šla rázem k čertu.

„Takže, jak to chceš dnes, Judy?“ zeptal jsem se jí. Ta se jen lišácky usmála a pomalu poklepala dlaní na stůl vedle opravených testů.

„Chci to tady, Blaku,“ pověděla roztouženým hlasem a přitiskla svá vlnadná prsa na stůl. Vypadaly teď dvakrát tak větší.

„To jsem si myslel,“ odfrkl jsem a přesunul se blíž. V kalhotkách musela mít mokro hned, jak jsem vstoupil do kabinetu. Bylo to tak vždycky. Už od prvního pohledu do mě byla totálně udělaná. S Judy jde o symbiózní vztah. Ona si na okamžik nepřipadá tak osamělá a já dostanu áčko z algebry. Prakticky zadarmo. Navíc miluje sex zezadu a za to dává plusové body.

Ani teď tomu není jinak. Plazí se tu po stole jako břečťan a poslušně čeká, až si nasadím ochranu. Hned na to si ji беру přesně tak, jak to má ráda. V jedné ruce její ňadro a druhou si ji přidržuji pevně za vlasy, aby nemohla odlepit hlavu od stolu. Už při prvním sexu mi prozradila, že to má ráda pěkně natvrdo, a to se mi moc líbí. Mladé holky na tohle moc nejsou a já mám alespoň nějakou změnu a možnost se pořádně vyřádit. Její vlasy mi poslouží jako otěže, kterými si sjednám pořádek a dominanci. Judy to děsně rajcuje. Boky mi jde naproti a s každým dalším přírazem se prohýbá slastí. Předtím než dosáhne orgasmu, jí musím zacpat pusou. Bývá totiž až moc hlasitá, a to si teď vážně nemůžu dovolit. Zapřela se dlaněmi o stůl a na zem spadla hromádka bílých listů. Zakoulel jsem očima a modlil se ke všem svatým, abych už i já byl stejně blízko cílové roviny. Představil jsem si všechny ty holky, s kterými jsem kdy spal, a během chvíle se udělal. Konečně, pomyslel jsem si. Rychle jsem se zbavil kondomu a zapnul si poklopec. Judy ještě nepopadla dech. Nejspíš myslela na všechny ty chudáky, které už měla minimálně patnáct minut vyučovat. To jejich opravené testy se teď válely po podlaze. Plácl jsem Judy přes zadek a vlil jí tak znovu trochu adrenalinu do těla. Spokojeně se usmála a pak se její dekolt konečně odlepil od stolu. Postavil jsem se před velké oválné zrcadlo, které stálo v rohu místnosti. Tady bychom si to příště mohli rozdat, napadlo mě. Upravil jsem si pásek u kalhot a uhladil si košili. Prohrábl si krátké, černé vlasy, promnul mezi prsty malou náušnici v levém uchu a rychlým pohledem zkontroloval čas na rolexkách. Sakra! Byl jsem tu déle, než jsem myslel. Přijdu pozdě na biologii, jejíž učebna je v opačné části kampusu.

„Někam spěcháš?“ v jejím hlase byl znát podtón žárlivosti. Nedivím se jí. Kdyby náš profesor na biologii byla žena, vyjednal bych si áčko obdobným způsobem jako u ní.

„Na hodinu.“

„Kdy se zase uvidíme?“ rozněžnila se. Povzdechl jsem si a rychle to ukončil.

„Ozvu se ti,“ zalhal jsem. V tu ránu už stála u mě a skláněla se k mým ústům. Uhnul jsem. Zamračila se a trochu uraženě našpulila rty. Nechápu, proč to na mě neustále zkouší. Tohle se děje snad pokaždé. Ale já do toho nikdy netahal něco tak osobního jako polibky. Jde přece čistě o obchod. Sex za postup v ročníku.

„Ozvu se velmi brzy, prdelko. Teď musím jít, nebo přijdu pozdě na vyučování,“ vymluvil jsem se a rychle se jí vysmekl. Jakmile se za mnou zavřely dveře kabinetu, opravdu se mi ulevilo. Kampusem jsem se prohnal jako vítr a zamířil rovnou do učebny biologie. Všude na chodbách bylo ticho. Neklamná známka toho, že vyučování už začalo. To mě však vůbec netrápí. Bez okolků jsem vstoupil do učebny.

Všichni studenti se podívali ke dveřím. Můj pozdní příchod je nijak nevzrušoval. Byli zvyklí. Už tomu bude půl roku, co chodím na biologii každý čtvrtek pozdě, a pokaždé za to mohla Judy. Algebra nikdy nebyla šálek mé kávy, stejně jako pár dalších předmětů, které mám dost nahnuté. Jen nerad bych opakoval poslední ročník. Bohužel k tomu mám dost slušně nakročeno.

„Pan Hunter, opět pozdě,“ neodpustil si svou poznámku profesor Adler. Jen jsem pokrčil rameny a zapadl do své lavice. Předstírajíc, že

poslouchám jeho výklad o molekulách vodíku, jsem ve skutečnosti věnoval své soustředění něčemu zcela jinému. Můj dlouholetý kamarád pro mě, jak doufám, má připravenou malou zásilku. Poklepal jsem mu dvěma prsty na rameno a čekal, až se otočí.

„Ahoj Tackku,“ pověděl jsem a usmál se na něj tak, že kdyby byl žena, nejspíš by si myslel, že ho chci sbalit. Protočil oči a usmál se. Druhou rukou jsem mu nenápadně pod stolem podal několik dolarových bankovek. Rychle si je strčil do kapsy a rozhlédl se okolo sebe. Obratem mi podal malou obálku. Schoval jsem si ji do zadní kapsy kalhot a dál předstíral, že poslouchám profesorův výklad.

Biologie s Adlerem mi připomněla, proč tak nesnáším školu. Tu hodinu života mi už nikdy nikdo nevrátí. Jeho výkladům nikdo nerozumí. Někdy si říkám, že i on v tom musí mít pěkný guláš. A vůbec mu není podezřelé, že i ti nejlepší žáci mívají z testů děčko. Právě proto se ani nenamáhám při jeho hodinách dávat pozor. Nemá to prostě cenu. Ať už se na test učím, nebo se na to totálně vykašlu, vždy mám plný počet. Třídou začaly kolovat opravené písemky z minula. Nenamáhal jsem se na ni ani podívat. Udělal jsem z ní vlašťovku a poslal ji zpět ke katedře. Přistála Adlerovi přímo u nohou a jeho obličej se na mě teď pitvořil ještě víc než kdy jindy. Ať mi vleze na záda. Rozhodl se mě potrestat nečekanou otázkou k látce, kterou jsme ještě ani neprobírali.

„Chtěl byste vybočit ze svého stereotypu a odpovědět, pane Huntere?“

Ta otázka mě zaskočila, ale i přesto jsem dál hrál mrtvého brouka.

„Ani ne. Líbí se mi,“ řekl jsem mu s neskrývanou arogancí v hlase a byl na ní sakra pyšný. Ze mě dělat blbce rozhodně nebude! Tackk vedle mě propukl v smích a ostatní spolužáci se přidali. Adler zasupěl a vypadalo to, že chce něco dodat.

Pokud bůh existuje, fandí mi. Právě totiž zazvonilo na konec hodiny a v ten moment nade mnou ztratil veškerou moc. Stejně jako nad zbytkem třídy, kterou nedokázal ukáznit. Opustil jsem svou lavici a zamířil k nejbližšímu východu. Adler to ale nevzdal a dál po mně pokřikoval. Nevzrušeně jsem mu ukázal prostředníček. Ať jde do háje!

Podle rozvrhu mám mít ještě angličtinu, místo toho si ale dopřeji něco daleko lepšího. Přesunul jsem se do školních šaten, kde nikdy nikdo nechodí. Tohle se týká hlavně těch slušnějších studentů, kteří moc dobře ví, co se tu obvykle děje, a proto se tomuto místu obloukem vyhýbají. Jakoby nic, jsem se posadil na lavičku vedle dvou týpků, kteří byli tak sjetí, že neměli ponětí o vlastní existenci, natožpak o mé. Hodlal jsem se k nim připojit a alespoň na chvíli zapomenou na všechny trable svého bytí. Uvelebil jsem svůj zadek na židli vedle nich a vytáhl z kapsy obálku od Tackka. Na jejím dně leží malý pytlík s bílým pokladem. Usmál jsem se na těch pár gramů kokainu jako na nejmilejšího přítele. Rozdělal jsem balíček třesoucímá se rukama, což byl jeden z následků abstinčních příznaků, které se mě pomalu zmocňovaly. Vysypal jsem trochu obsahu na starou lavici, která stála opodál, sklonil se blíž k dřevěné desce a vdechl trochu toho zázraku. Účinky se dostavily během chvíličky. Tep i dech se mi zrychlil. Hlava mě přestala bolet a mé tělo jako by se vznášelo. Pak se dostavil ten pravý pocit euforie a blaženosti, po kterém jsem tolik

prahnul. Troufnul bych si říct, že je to lepší než sex a následný orgasmus. Sedím tu, nevnímám nic okolo a zároveň si připadám jako v ráji.

Jakmile jsem se zase trochu cítil sám sebou, pohlédl jsem z okna ven. Slunce právě zapadalo. Asi jsem tu ztvrdnul déle, než jsem původně plánoval. Sakra! S příchodem tmy, která zahalovala kampus do černého pláště noci, se začala vracet také má deprese. Bylo to jako neustále bodající nože a ten nejhorší pocit viny, který se vrací po každém rauši. Nikdy mě to ale neodradí od toho, abych si sehnal další psaníčko od kamaráda.

Nejsem svatoušek, utíkám od reality prakticky denně, už půl roku. Mohly za to mé stavy úzkosti. A já vím přesně, kdo za ně může. Nenávídím tu osobu z celého srdce. Doufám, že muž, který mě zplodil, na všechny mé prohřešky jednou přijde. Vlastně by se mi líbilo ještě víc, kdyby se o nich dozvěděl z novin všech místních pisálků. Ta potupa, kterou bych viděl v jeho očích, kdyby se okolní svět dozvěděl o tom, že jeho syn chodí za školu, šnupe kokain a rozdává si to s profesorkou algebry, by mi stála i za tu hanbu.

Média by to jistě rozmázla tak, že by si v tomhle městě už neškrtnul. On totiž nesnáší lidi, které nelze ovládat. Chci, aby věděl, že k nim patřím. Mě si nelze koupit, jako to dělá u všech ostatních. Já mu nad sebou nikdy nedám tu moc. Ne potom, co mi udělal...

2. KRÁSKA A OTEC

Týden po posledním rauši se otec konečně dozvěděl vše o mých mimoškolních aktivitách. Neunikly mu ani mé hříšky s přítulnou profesorkou. Nicméně vychází tak trochu z formy. S Judy spím už půl roku a jemu se to podařilo zjistit teprve teď.

Jeden by si myslel, že když se otec dozví o mém záškoláctví, promiskuitě a závislosti na kokainu bude vyšilovat. Namísto toho zůstal ledově klidný jako vždy. A to mi doslova drásá nervy.

„To zvládnou,“ prohlásil a na tváři mu naskočil dokonalý poker face. Dlaní si oprášil svůj nejdražší oblek od Armaniho a opět zdvihl svou šedivou hlavu až k nebesům.

„Na léčení nepůjdu,“ napodobil jsem jeho chladnokrevný tón, poněvadž jsem si naivně myslel, že má závislost na kokainu je pro něj tím největším problémem. O mé zdraví mu však vůbec nešlo. Mnohem důležitější pro něho byla vlastní pověst. Proto, ač nerad, věnoval zbytek svého proslovu mému poměru s Judy.

„Na léčení nemusíš, Blaku. Alespoň prozatím ne.“

„Proč?“ podezíral jsem jej a oprávněně.

„Kdyby se před médií provalil ten tvůj románek, vysvětlím veřejnosti, že jsi vlastně ani nebyl při smyslech, nýbrž pod vlivem omamných látek. Nejsi zletilý a ona tě prakticky zneužila, synu... Tohle prohlášení by mělo mé kandidatuře na starostu ublížit nejméně,“ dodal, aniž by se na mě podíval. Místo toho projížděl svůj

elektronický diář, který ho upozorňoval na schůzky s těmi největšími hlavouy města. Chtělo se mi z něj zvracet. Celé to obrátil. To já šel přes mrtvoly, abych měl lepší známku. A on ze mě chce udělat chudáčka a oběť pohlavního zneužívání? Nedivil bych se, kdyby ještě prohlásil, že právě Judy je zodpovědná za mou drogovou závislost. Přece nebude házet špínu sám na sebe.

Pak se otec bez dalších slov otočil na patě a opustil můj pokoj. Měl jsem sto chutí mrstít něčím o zeď. Nejlépe přímo s ním. Toužil jsem mu uštedřit takovou ránu, z které by se už neoklepal. Teď se ale potřebuji uklidnit, protože se mě zase začaly zmocňovat ty hrozné pocity, s kterými jsem se neuměl poprat. Vytáhl jsem tedy z šuplíku psacího stolu psaníčko s nejlepší kamarádkou, která otce ani trochu netrápila a zase se pořádně sjel. Kýžený efekt se ale nedostavil. Namísto toho jsem byl ještě víc rozmrzelý.

K sobě jsem přišel v jídelně na barové židli. Ani si nepamatuju, že bych sem šel. Obvykle zůstávám na jednom místě. Tohle se mi ještě nestalo. Zatřásl jsem hlavou, abych se probрал a rozhlédl se kolem sebe. Byla už tma a celou místnost ozařovaly jen venkovní lampy, umístěné na verandě.

Naopak to, že jsem byl mimo déle než ostatní závislí, se mi stávalo poměrně často. Blažený pocit se mi dnes vyhnul. To ve mně jen vyvolalo potřebu napříště zvýšit dávku. Jiné řešení není, nebo ho neznám. Hlava mě zase rozbolela jako stěp, a to bylo to jediné, co jsem dokázal vnímat.

Vlastně ještě jednu věc jsem zaregistroval, a tou byl neznámý pohyb, který nebyl můj. A najednou jsem na paži ucítil něco, co jsem

hned neuměl rozpoznat. Podařilo se mi to až po nějaké chvíli. Dotek drsných prstů se přesunul z paže na mé rameno. Byl to jemný stisk, který měl za úkol upoutat mou pozornost.

Možná až moc prudce jsem se ohnal po narušiteli, který se musel jednoznačně polekat. Snažil jsem se zaostřit, ale výsledkem byla jen mlhavá silueta ženské postavy. Tlumené světlo lamp, které sem pronikalo skrz francouzská okna, mi moc nepomohlo. Nakonec jsem tu ženu dokázal identifikovat podle hlasu.

„Jste v pořádku, Blaku?“ strachovala se naše hospodyně.

Paní Sanchezová, robustní, vlezlá, šedá myš s vypoulenýma očima se na mě dívala s lítostí, která mě jen víc vytáčela do běla. Složila hlavu do dlaní a dál se nade mnou dojíkala.

„Nestarejte se,“ vyštěkl jsem. Ihned se stáhla o krok nazpět a její postoj se napřímil. Povzdechla a já sevřel ruce v pěst.

„Zase jste se s otcem pohádali,“ zkonstatovala. Nemůže mi dát zkrátka pokoj?! To, že mi občas pomohla s úkolem nebo udělala sendvič poté, co máma odešla, jí ještě nedává právo strkat nos do naší rodiny. Ale ona si zkrátka nedá říct. Jen se mi neustále snaží porozumět, což bylo téměř to poslední, o co jsem stál.

Seskočil jsem z barové židle na zem a trochu zavrával. Rychle jsem našel ztracený balanc a vyrazil přímo proti ní. Naklonil jsem se k jejímu zděšenému obličejí, dělilo nás jen pár centimetrů.

„Nech mě už, kurva, na pokoji! Nebo za sebe neručím.“

Možná to bylo moc tvrdé, vyvolalo to však přesně tu reakci, kterou jsem chtěl. Ihned mi uhla z cesty. Popošel jsem o pár kroků dál a z konferenčního stolku vytáhl krabičku cigaret a zapalovač. Z baru

jsem si vzal ještě poloprázdnou láhev vodky. Asi se mi chystala zase něco chytrého říct, ale našťastí pro ni, si to rozmyslela. Nevím, co bych jí v takovém rozpoložení mohl udělat.

Bez dalších žvástů jsem kolem ní prošel a zamířil ven. Posadil se na proutěné lehátko za domem a stále ostříc, abych neviděl dvojmo, pohlédl na obrovský bazén s křišťálově čirou vodou. V hlavě se mi pomalu začalo vyjasňovat. To ticho a čerstvý vzduch dělali zázraky. Položil jsem se na ratanové lehátko a zadíval se na noční nebe s hvězdami. V ten moment mě naprosto upoutaly. Nějakou dobu jsem se ani nepohnul, jen se jimi kochal. Nedokázal jsem se ovšem soustředit dlouho. Vzpomněl jsem si totiž kdy naposledy a s *kým* jsem takhle pozoroval noční oblohu... Tak fajn, tohle byl špatný nápad, nechci o ní přemýšlet. Popadl jsem láhev a s malými přestávkami pil a pil, dokud jsem nezahlédl její dno. Konečně správně naladěm, pomyslel jsem si. Hned na to jsem z kapsy kalhot vytáhl cigarety a jednu si zapálil. Když už mi má být blbě, tak ať vím z čeho. Několikrát jsem potáhl a prázdná lahev mi přitom vyklouzla z prstů a dopadla na zem.

„Kurva!“

Drobné střípky se teď válely kolem kraje bazénu. Leskly se stejně jako hvězdy nade mnou, které mě teď spíš vytáčely. Pozoroval jsem je však dál, dokud se mi víčka nezačaly klížit. Nechtěl jsem se spánkem bojovat, a tak jsem se mu zcela poddal. A po dlouhé době se mi zdál sen o mámě.

Byl jsem zase malý kluk a hrál si s ní na pláži. Stavěli jsme hrady z písku a ona se usmívala. Její hnědé oči, stejné jako ty mé, zářily štěstím a radostí. Černé vlasy jí vlály ve větru a já v něm cítil slanou chuť moře. Slunce nás hřálo do zad a šum pobřeží byl tak uklidňující. Byl jsem tak šťastný jako už dlouho ne. Ten pocit však neměl dlouhého trvání.

Z ničeho nic se nad námi stáhly mračna a mámin úsměv zmizel. Pomalu zvedla ruku, aby ji ke mně natáhla. Vábila mě k sobě. A já chtěl jít blíž, ale nešlo to. Čím víc jsem se jí přibližoval, tím víc se mi vzdalovala. Nakonec sklopila zrak a zamávala mi. Loučila se a mně se v ten moment zhroutil celý svět. Otáčela se k odchodu. S neviditelnou silou, která mi mámu brala, nešlo bojovat.

„Mami, neodcházej!“ vykřikl jsem ze spánku a můj vlastní hlas mě probudil. Nebo to možná byl fakt, že cigareta už dohořívala a popálila mi dva prsty. Každopádně jsem spadl z lehátka přímo do míst, kde ležely střepy z roztráštěné láhve. Ostrá bolest mi projela pravou polovinou těla, včetně obličeje.

„Kurva!“ zařval jsem a svíjel se bolestí na zemi. Nenapadlo mě nic lepšího než se odvalit stranou jako sud. Jenže tenhle plán nebyl moc chytrý. Jakmile jsem se ocitl mimo střepy, spadl jsem rovnou do bazénu. Tak tomu říkám série nešťastných rozhodnutí. Tento den nepatří mezi mé nejlepší. Na druhou stranu, ledová voda chladila mé řezné rány na obličeji a těle, což bylo příjemné.

Horší byla jen bezmoc, díky které jsem se potápěl stále níž. Ruce ani nohy mě neposlouchaly. Hrozný tlak na hrudi se začal zvětšovat a šířil

se jako lesní požár. To, jak se mé plíce bránily vodě, která je plnila a dusila mě, bylo děsivé. V ten moment jsem vystřízlivěl. Ale ač jsem se snažil sebevíc a máchal rukama jako nepřičetný, neuměl jsem dosáhnout hladiny. Jako blesk mi hlavou prolétla myšlenka, že právě tohle bude můj konec. Smysly mi pomalu začínaly vypovídat a před očima se mi rozrůstala stále větší tma.

Už jsem to hodlal vzdát, ale jako zázrakem jsem se ocitl na hladině. Smět se znovu nadechnout bylo nádherné. Ten obrovský tlak na hrudi postupně ustal. Nakonec jsem dostal všechnu vodu z plic a mohl zase bez problémů dýchat.

„Chtěl ses snad zabít?!“ zaslechl jsem křivé obvinění a nějakou dobu mi trvalo, než jsem si v hlavě vše uspořádal. Byl to otcův ustrašený hlas, který mi položil tu hroznou otázku o sebevraždě.

Podářilo se mi rozlepit víčka od sebe. Ležel jsem na chladné zemi vedle bazénu a všude kolem bylo mokro. To on mě z vody vytáhl. Byl celý promočený a vypadal rozzuřeně a ustaraně zároveň. Kdybych ho neznal, snad bych mu obavy o mě i věřil. To jediné, o co se momentálně určitě strachoval, je to, jak můj počín vysvětlí potencionálním voličům. Zase se bude snažit vše překroutit. Vždyť já se přece nechtěl zabít! Byla to nehoda.

„Nechej mě na pokoji,“ dostal jsem ze sebe při kašli, který mě stále ještě trochu dusil. Otec se kousek posunul, abych se mohl posadit. Dýchal jsem stále mělce. Doufám, že si kvůli mé maličkosti příliš nepromáčel svůj drahý oblek. Pohlédl na mě a já v jeho očích zahlédl stín zklamání. Myslel jsem si, že horší to už být nemůže. Ale pravdou je, že vždy to může být ještě daleko horší.

Pro mě se tak stalo v momentě, kdy jsem zaregistroval, že se k nám blíží Kate. No to mi ještě scházelo, prolétlo mi hlavou. Přetočil jsem oči a tiše zaklel.

Teprve teď má deprese nabírala na rozměru a realitě. Poklekla na koleno vedle mě a tvářila se ustaraně. Konečky prstů se snažila dotknout mých řezných ran na obličejí. Ucukl jsem. Ihned stáhla svou drobnou ruku a pohlédla do otcovy tváře, téměř omluvně. Její zelenkavé oči nic neříkaly. Zůstávala mezi námi naoko jako neutrální území, a přece jsem věděl, že se už dávno přiklonila na jeho stranu.

„Udělal sis to kvůli mně?“ zeptala se tichým hlasem.

„Byla to nehoda,“ trval jsem si na svém. Přikývla, ale bylo jasné, že mi nevěří. Oba se k sobě postavili bok po boku.

Kate vypadá vedle otce jako dítě. A jak by také ne? Vždyť je o celých devětadvacet let mladší než on. Přičemž jemu už k padesátce moc nezbyvá. Nemohu se na to jejich vrkání déle dívat. Tátova mladičká a zrádná milenka věděla, že s jejich vztahem nejsem smířen. Což bylo vzhledem k okolnostem více než logické. Nebylo to nic v porovnání s tím, jakou nenávist jsem k ní i otci choval. Vždyť právě oni dva mohou za to, že máma odešla. Stejně jako já můžu za to, že jsem Kate Benettovou přivedl do naší rodiny...

3. SKANDÁL JMÉNEM BLAKE

Nenávídím tátu a Kate za to, co mezi nimi je, a do jisté míry nemohu odpustit ani mámě, že bez boje odešla a nechala mě s nimi bydlet pod jednou střechou. Proto kdykoliv máma volala, chvíli trvalo, než jsem hovor přijal. Vždycky jen hledím na displej a snažím se vymyslet výmluvu, proč to nevzít. Tentokrát mě nic kloudného nenapadá. S hlubokým nádechem jsem klepl na zelenou ikonku telefonu.

„Proč voláš? Přijdu pozdě na přednášku,“ svým útokem jsem ji zarazil. Okamžik trvalo, než promluvila.

„Ahoj Blaku. Jen jsem chtěla vědět, jak se máš.“ Jak asi? Stále stejně špatně. Za to ty se musíš mít parádně, pomyslel jsem si jedovatě. Snad neumí číst myšlenky.

„Mám se fajn,“ zalhal jsem, jako vždy. Máma to poznala, nebo je možná jediná, komu to není jedno. Ale tahle teorie spadá spíš pod konspirace.

„Řekni mi pravdu, Blaku.“

Tohle bude pěkně dlouhý rozhovor, a to jsem si myslel, že dnes přijdu výjimečně včas.

„Nemám, co bych ti řekl,“ odpověděl jsem a podíval se do zpětného zrcátka nad hlavou. Jizvy na mé tváři se postupně hojily a na některých místech byly už sotva znatelné.

„Vím, že se na mě zlobíš, ale mohli bychom se sejít? Prosím,“ její hlas zněl vážně naléhavě. Mě to však nijak neobměkčilo. Měl jsem sto chutí mámě říct, že nemám čas, protože musím sexuálně ukojit svou

profesorku algebry. Nakonec jsem prostě jen zavěsil, aniž bych se rozloučil. A proč se taky loučit? Ani ona to před šesti měsíci neudělala.

Uložil jsem telefon do přihrádky pod palubní deskou a snažil si pročistit hlavu. Nejosvědčenejší metodou je zapálit si, a právě to jsem taky ve svém Camaru udělal. Opřel jsem se o opěrku z pravé kůže a vychutnal si každý doušek. Dostatečně uvolněný jsem odkráčel na hodinu chemie. Po další promarněné hodině mého života jsem jako každý čtvrtek zavítal do kabinetu nadržené Judy. Ta seděla na stole, nožku přes nožku a prsa se jí vzdouvala v těsném korzetu. Ten pohled mě dost vzrušil. Stále má co nabídnout. Přesto, že vrásky v její tváři prozrazují skutečný věk, tělo má stále jako kterákoliv jiná studentka na škole.

Dnes nemám moc času, to mi ale nezabrání v tom, dát si něco na povzbuzení. Nebylo by to poprvé, co jsem šňupal koks z její šíje těsně předtím, než jsme si dali do těla. Tentokrát se přidala ke mně. Judy si pomalu vykasala šaty nahoru a lehla si na stůl s široce roztaženými nohama. Já si nasadil kondom a hned poté do ní zajel na první ráz. Z hrdla se jí vydral hlasitý sten. Ani jeden z nás se ve svých projevech po koksu nekontroloval. Naše těla se o sebe navzájem třou a srdce mi buší o sto šest. Pořádně jsem jí zmáčkl prsa, div jestli nebude mít zítra modřiny. Na druhé straně si nijak nestěžovala. Přitáhla si mě k sobě ještě těsněji a pak mi vlepila facku přímo do tváře. Pootevřela ústa a láskovně se usmála. Tohle zase rajcuje mě a ona to moc dobře ví. Úsměv jsem jí oplatil, v takových chvílích by mi snad ani nevadilo, kdyby mě políbila.

Pamatuji se, jak jsem ji poprvé požádal o to, aby mě udeřila. Chvilí na mě koukala, jako bych se zbláznil, ale nakonec svolila. Od té doby to udělala jen třikrát a mně to pokaždé vlilo nový adrenalin do žil. Stejně jako teď. Cítím, že se oba řítíme po hlavě do finišu, který bude díky drogám a její iniciativě o to úchvatnější. Přidal jsem na rychlosti přírazů a cítil, jak se její tělo pod mým tříští na tisíce kousíčků. Dnes jí nemusím držet dlaň na ústech, protože jsme vyvrcholili právě při zvonění na další vyučovací hodinu. S přihlouplým úsměvem jsem se od Judy oddělil a na moment se posadil do jejího křesílka. Srdeční tep neustával stejně jako pocit blaženosti. Když jsem se na ni znovu podíval, byla už oblečená a dokonale uhlazená, jako by se mezi námi před chvílí vůbec nic nestalo.

„Blaku, jsi v pořádku?“

„Jo.“

„Nevypadáš tak,“ poznamenala starostlivě. Protočil jsem oči a donutil se postavit. Přešla až ke mně, aby mi pomohla, což mě malinko vytočilo.

„Nemusíš se o mě starat, nejsem tvůj syn,“ ohradil jsem se příkře a zapnul si poklopec. Můj přístup ji zaskočil, proto ztichla jako pěna. Jen čekala, až si obléknu i košili a odejdu. Nechtěl jsem na ní tak vyjet, ale stalo se.

„Promiň, Judy, nejsem dnes nějak ve své kůži,“ přiznal jsem a sklopil zrak. Ten rozhovor s mámou dnes ráno mě totálně rozladil.

„Všimla jsem si,“ stále byla dotčená, a tak jsem se připlazil zpět s prosíkem. Nemůžu si to u ní rozházet. Zahleděl jsem se jí do očí a políbil Judy na líčko. Po nečekaném gestu se jí rozzářila tvář.

„Promiň, prdelko,“ mrknul jsem na ni.

A přesně v tu samou chvíli se dveře kabinetu rozletěly dokořán a oslepil nás záblesk fotoaparátu. Co to sakra... Nestačil jsem napočítat ani do tří a už tu s námi stálo nejméně deset dalších lidí. Díky jejich halekání a ostrému světlu z fotoaparátů jsme oba ztuhli na místě. Stále jsem se snažil vymyslet, jak z toho vybruslit, ale můj mozek si vzal dovolenou. Oslepen bleskem jsem si oči překrýval pažemi a doufal v zázrak. Pak jsem rozostřeným pohledem zahlédl Judy, která se snažila prodrat kolem všech narušitelů pryč. Až se tohle otec dozví... Jen jsem na něj pomyslel, stál jeden z jeho poskoků v kvádru u dveří. Ustoupil Judy z cesty a hrstka šilenců s fotoaparáty ji dál pronásledovala na chodbách školy. Tentokrát mě táta vážně zabije... Muž, kterého otec najal, zatím dál skenoval zbývající lidi v místnosti. Jakmile se naše pohledy střetly, vyrazil rázným krokem přímo ke mně. Rezolutně mě vzal za límeček košile a táhl za sebou jako kus hadru pryč.

„Hej!“ křikl jsem na něj, ale vypadalo to, že mě naprosto ignoruje. Ani nevím, jak jsem se dostal ze školní budovy. Naštěstí venku nikdo z novinářů ještě nebyl. Ten hromotluk mě vhodil do přistavené limuzíny jako odpad do popelnice a pak si sám sedl na místo řidiče. Nestačil jsem se ani pořádně rozhlédnout a už jsem zaslechl povzdechnutí plné opovržení. Je nad slunce jasné, kdo tu na mě čeká.

„Blaku, uvědomuješ si vůbec, cos provedl?“ pronesl otec rozzlobeně. Podíval jsem se do těch jeho nenávistných očí a měl chuť se mu vysmát.

„Hádám, že jsem s tvou pověstí udělal to samé, co jsi ty provedl s mou důvěrou v tebe... Táto.“

Ten odvrátil zrak k okénku limuzíny a mlčel. Začínalo mi tu být hodně nepříjemně. Obzvláště potom co si otec téměř poraženě povzdechl. Myslel jsem, že když ho uvidím takhle pokořeného, budu mít větší radost.

„Takže tohle je tvá pomsta za Kate?“ dovtípl se a částečně měl pravdu.

„Jasně, ale pravdou je, že takhle žít se mi prostě zamlouvá,“ odvětil jsem výsměšně. Má odpověď ho popudila a na čele mu naskočila obří žíla, jak zuřil.

„Chceš mě tedy trestat za to, že jsem opustil tvou mámu a znovu se zamiloval?!“

„Vlastně ses prvně vyspal s Kate a až poté jsi vykopl mámu,“ poopravil jsem jeho chybné prohlášení a teatrálně rozhodil rukama.

„Blaku, chápu, že se na mě zlobíš, ale jak dlouho mě ještě hodláš trestat? Copak ti nedochází, že ničíš jen svůj vlastní život?!“

„Proč ta starost?! To jediné, na čem ti kdy skutečně záleželo, je politika,“ řekl jsem chladně. Musím odsud vypadnout.

Díky tomu, že stále stojíme na místě, to není žádný problém. Vyskočil jsem z vozu, práskl za sebou dveřmi a šel. Nezastavil jsem se ani poté, co na mě volal. Slovně jsem nijak nereagoval, pouze jsem vztyčil prostředník a dál pokračoval svou cestou. Auta mě míjely jako stín a slunce mě hřálo do zad. Měl jsem takovou chuť si dát další dávku koxu a provést ještě něco horšího, abych dal otci jasně najevo, že cokoliv udělám, nic se nevyrovná tomu, co provedl on. Ani nevím,

jak dlouho jsem ještě šel. Svět kolem pro mě teď vůbec neexistoval. Obráceně to však nefungovalo. Lidé na ulici se za mnou otáčeli. Někteří utrousili pár poznámek, od jiných jsem zaslechl své příjmení. S nezájmem jsem pokračoval stále dál, kam mě vítr vál. Došel jsem až daleko za město Winfield v Kansasu, k benzínové pumpě uprostřed ničeho.

Tma už obklopila vše, nač jsem pohlédl. Chladný vítr se proháněl po silnici, jako to nejrychlejší auto a já pocítil další abstinenční příznaky. Sakra! Asi jsem si dal u Judy slabou dávku.

Všiml jsem si, že kousek dál stojí automat na cigára. Jedny jsem si vybral a zaplatil kartou. Vytáhl jsem z kapsy kalhot zapalovač a posadil se na obrubník. Zapálil jsem si, párkrát potáhl a vzápětí byl vyrušen.

„Kámo, tady se nesmí kouřit!“

Ohlédl jsem se za hřmotným hlasem prodavače od benzínky. Než jsem to típl, protočil jsem oči. Chlápek sám se sebou spokojen, že jsem ho na první vyzvání poslechl, zalezl zase zpět mezi regálky s lihovinami a předraženými kondomy, a já si znovu zapálil. Jestli mi začne zase domlouvát, pošlu ho už někam. Opřel jsem si čelo o dlaň a pocítil drobné ranky z včerejšího večera.

„Můžu se přidat?“ zaslechl jsem ženský hlas blízko sebe. Vzhlédl jsem a spatřil novodobou Pretty woman. Jen nebyla tak hezká a její oblečení bylo z konfekce.

„Proč ne,“ pověděl jsem a poklepal místo na obrubníku hned vedle. Přechoťně přijala a o cigaretu najednou ztratila zájem. To, co si teď chtěla strčit do pusy, rozhodně neobsahovalo nikotin. Bez okolků mi sáhla rukou do rozkroku.

„Moc se s tím nepářeš,“ pousmál jsem se trochu překvapeně, avšak rozhodně mi to nevadilo. Nezvedla mi totiž jen náladu a sebevědomí...

„Jdu na jistotu, vypadáš osaměle,“ pokrčila rameny. Její přímost mi imponovala, navíc jsem měl vážně chuť na další číslo.

„Kolik?“

„To záleží na tom, co chceš, fešáku.“

„Jsem fešák?!“ pousmál jsem se a dokouřil cigaretu.

„Chlapi s náušnicí mě rajcujou.“

„Nepovídej,“ znovu jsem se usmál a zašátral v kapse kalhot, zatímco mi rukou dál jemně masírovala už ztopořený penis, druhou mi stiskla lalůček s náušnicí. Když jsem vytáhl paket dolarovek, oči se jí rozzářily.

„Za tohle, ti splním snad cokoliv, zlato.“

„To doufám,“ řekl jsem a postavil se. Vzala mě za ruku a zavedla za pumpu. Dlaněmi mě natlačila ke stěně a během vteřiny mi stáhla kalhoty i s páskem.

Ta rychlost jen naznačovala, že má velikou praxi. Už si chtěla kleknout, aby mě obšťastnila ústy. Což sice miluju, ale nerad bych něco chytil. Zarazil jsem ji tedy a otočil čelem ke zdi.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ napadlo mě.

„Jane... Takže to chceš zezadu?“ řekla vzrušeně, ale já teď neměl na řečičky náladu.

„Pšššt.“

Zatímco si zdvihala minisukni, já jsem vytáhl z peněženky kondom a v mžiku si ho nasadil. Pak už to šlo ráz naráz. Předklonila

se a já do ní rychle vnikl. Její horké teplo a vzdechy mi dělaly opravdu dobře. Přesně tohle jsem potřeboval. Dál jsem nabíral na tempu i přírazech a pleskl ji po zadku. Z hrdla se jí vydralo zasténání. To mě rozhicovalo ještě víc. Byl jsem z toho v takovém rauši, že jsem ani nevnímал projíždějící auta. Dokonce jsem si nevšiml ani toho, že jedno z nich opodál zastavilo. Chtěl jsem ji zrovna požádat o laskavost, na kterou jsem vzhledem k ceně měl nárok, než jsem ale stačil cokoliv říct, uvědomil jsem si, že tu nejsme sami.

Podíval jsem se stranou a zahlédl zděšený pohled svého otce, který se k nám hnal jako rozzuřené tornádo.

„To snad nemyslíš vážně, Blaku!“ křičel na mě už z dálky a stále se přibližoval. Jane zaregistrovala, že nás tu za chvíli bude o jednoho navíc, a o tuhle trojku neměl zájem ani jeden z nás. Rozhodně jsem nemínil přestat jen proto, že se tu objevil. Šokován mým počínáním v jeho přítomnosti se zastavil kousek od nás.

„Co se děje, táto, nepočká to?“ zeptal jsem se ho sarkasticky a trochu zpomalil na tempu.

„Okamžitě toho nechej, Blaku!“ takhle nepřičetného jsem ho už dlouho neviděl a hrozně mě to těšilo. Ještě několik chvil jsem se s pohledem upřeným do jeho očí ukájel. Otec se otráveně odvrátil a já poplácal Jane jemně po zadečku.

„To by pro dnešek stačilo.“

Jane se rychlostí blesku upravila a stejně jako se prve objevila, zase zmizela. Zastrčil jsem si stále ztopořený penis zpět do kalhot a utáhl si pásek. Otec na mě hleděl jako na mimozemšťana a nebyl schopen cokoliv říct. Tak fajn, začnu já.

„Jak si mě tu našel?“

„Platil jsi kreditkou,“ odpověděl znechuceně, aniž by se na mě podíval. Naplňovalo mě to opojným pocitem moci nad člověkem, kterým naprosto pohrdám.

„A co přesně čekáš, že teď udělám?“ vysmál jsem se mu. Přece si vážně nemyslí, že s ním půjdu dobrovolně zpět do pekla jménem domov.

„Od tebe už nečekám nic, Blaku,“ pověděl zkroušeně a otočil se k odchodu. To mě trochu zarazilo. Otec z boje nikdy neutíkal. Buď to byla nová taktika nebo už nade mnou opravdu zlomil hůl...

Ani u jeho auta to nevypadalo, že by měl v úmyslu couvnout. Nakonec vážně odjel a mně se obrovsky ulevilo. Vytáhl jsem z kapsy kalhot platební kartu a protáčet ji mezi prsty. Chtěl jsem si koupit další cigarety a alkohol, ale stalo se něco, co jsem opravdu nečekal. Displej na automatu mi hlásil, že platební kartu nelze přijmout. Co to sakra! Zkoušel jsem to znovu a znovu. Marně.

Vytáhl jsem tedy ze zadní kapsy kalhot svůj mobil a snažil se přihlásit do internetového bankovníctví. I s tím byl problém. Neměl jsem přístup k internetu, a dokonce jsem nemohl nikomu zavolat. Můj předplacený tarif byl zrušen. Člověk nemusí být génius, aby pochopil, kdo má v tomhle prsty.

Táta mě chtěl vytrést. A musím uznat, že se mu to tak trochu podařilo. Rozhlédl jsem se okolo sebe. Široko daleko nebyla ani noha. Kromě benzínové pumpy s nasraným prodavačem, pár kaktusů a několika hektarů vyschlé pláně tu nebylo zhora nic. Kdo ví, kam jsem se až dostal. Začínal jsem být nervózní a páčil jednu cigaretu o druhou.

Během chvíle byla krabička prázdná. Nezbylo mi nic jiného než jít domů pěšky, protože veškerou hotovost jsem podaroval Jane.

Zlost ve mně bublala a já se jí potřeboval nějak zbavit. Nenapadlo mě nic lepšího, než si ji vybit na té nejbližší věci, kolem které jsem procházel. Byl hodně blbý nápad kopnout nohou do kaktusu, ale vážně jsem si myslel, že boty za dva tácy něco vydrží. Nicméně to bylo jako kopnout do betonové zdi s ostny. Dvoumetrový kaktus byl v pohodě, zato já padl k zemi s trny v holeni. Zaúpěl jsem bolestí. Před očima se mi mihla vzpomínka, na kterou jsem se urputně snažil zapomenout. Nejde mi to o nic lépe, než před půl rokem...

Stále si pamatuju vůni jejího parfému, vidím ty dětský zelený oči a cítím chuť jejích rtů.

A stále na ni mám stejný vztek, za to, že mě opustila kvůli jinému. Kvůli tátovi...

4. PŮLROČNÍ PLÁN

„Přijde mi to jako úměrný trest,“ oponoval mi otec klidným tónem a ve mně se vařila žhavá láva. V podstatě rozumím tomu, že mě chce potrestat. Zablokovaný mobil. Přežiju. To že mi sebral přístup k penězům, chápu. Ale vzít mi auto! S tím se jen tak nesmírím. Na Camaro mi sáhnout nesmí!

„A jak asi budu jezdit do školy?“

Otec pozvedl šedivé obočí a posadil se do velkého křesla v hale. S odpovědí si dával načas, a to mě znepokojovalo.

„Budeš chodit pěšky.“

„Vždyť je to přes pět kilometrů!“

„Jen půl kilometru,“ opravil mě. Napřímil jsem se a zapochyboval o jeho odhadu. Že by už byl senilní?!

„Co to plácáš?!“ ohradil jsem se, zatímco jemu se rozlil široký úsměv na rtech. Tohle rozhodně není dobré znamení.

„Počínaje zítřejším dnem, nastupuješ do Sparkesovy střední. Už jsem tě přihlásil. Na soukromé v Dowenhillu končíš.“

„To jsi neudělal!“ připadal jsem si, jako by mi sebral tu poslední věc, která mi ještě zbyla.

„Nic jiného si nezasloužíš, Blaku. A věř, že pokud se nepolepíš v kázni a prospěchu nebudu se zdráhat přistoupit k drastičtějšimu řešení.“

„Nebojím se tě.“

Otec zakroutil hlavou nad mým nekonečným vzdorem.

„Pak budu muset nahlásit tvou profesorku na policii za pohlavní zneužívání a společně s ní tě nechat vyšetřit na omamné látky. Také jim nahlásím všechny tvé přestupky a krádeže, kterých ses dopustil, aby nashromáždili dost důkazů na to tě zavřít do vězení.“

„To bys přece neudělal,“ můj hlas zněl poraženě i mým vlastním uším. Otec si odfrkl, postavil se vedle mě a zpríma se mi zahleděl do očí.

„Ale ano,“ odvětil suše se smrtelně vážným výrazem ve tváři. Poupravil si oblek v ramenou a následně opustil náš dům. Jako přimražený jsem si v hlavě opakoval jeho slova.

Aby toho nebylo málo, přitancila sem jako víla Kate. Ta vždy věděla, kdy a kde se má objevit. Zvědavě si mě prohlédla. Bodlo mě z toho u srdce. Tenhle pohled jsem znal pěkně zblízka, jenomže ona mi už nepatří. Během vteřiny jsem se otočil k odchodu, chtěl jsem se vyhnout dalšímu nesmyslnému rozhovoru. Bohužel byla rychlejší.

„Bolí tě to?“

Neochotně jsem se otočil zpět. Její zelené oči mě týraly. Dívala se na mou tvář a drobné jizvy. Prsty jsem si zlehka přešel po pravé tváři, jako bych se chtěl ujistit, že jsem si je jen nevymyslel.

„Ne,“ odsekl jsem a doufal, že se vypařím jako pára nad hrncem.

„A co noha? Všimla jsem si, že kulháš.“

Pohled jsem stočil ke své ovázané holeni. Ještě pořád cítím ostny, které jsem měl zabodnuté hluboko do masa. Bolí to jako čert.

„Ne, to je v pohodě.“

Kate pokývla hlavou, snad mi to i uvěřila. Opět jsem se marně otočil k odchodu.

„A ty... jsi v pohodě?“

Povzdechl jsem si. Proč mě tak trýzní? Nestačí jí snad, že se musím dívat, jak důvěrně se chová k mému otci? Zpět k ní jsem se už neotočil.

„A co chceš, abych ti řekl?“ co nejrychleji jsem se přesunul do svého pokoje, práskl dveřmi a svalil se na zem před postel, kterou tolik nesnáším. Právě v ní jsem poprvé okusil, jaké to je pustit si někoho k tělu, někoho, kdo mě ranil neuvěřitelným způsobem. Kdykoliv jsem totiž zavřel oči, viděl jsem ji nahou ve svém objetí. Pamatuji si sladká slůvka, která mi šeptala mezi polibky, než mě zradila. Vidím to jako dnes.

Ten den jsem přišel ze školy dřív, abych se osprchoval a koupil kytici na naše roční výročí. Šel jsem do otcovy pracovny, abych se zeptal, jestli by mi půjčil auto. A nikdy nezapomenu na ten pocit, kdy jsem zjistil, že i on si něco vypůjčil. Nebo lépe řečeno si to bral přímo před mýma očima. Tehdy jsem se vyplížil z pracovny jako rak a nechtěl věřit tomu, co jsem právě viděl. Tu noc jsem poprvé poskvrnil svůj čistý trestní rejstřík...

Opil jsem se tak, že jsem skončil na záchytce, a ještě předtím jsem stihl zamlátit chlapíka, který mi odmítl prodat další láhev alkoholu. Otec to tehdy ututlal. Nicméně, má veškeré důkazy včetně videozáznamu z obchodu, kde jsem napadl toho muže a podepsanou smlouvu o jeho mlčenlivosti. Mé záznamy ze záchytky se ztratily stejně jako hromada

dalších přestupků. Jistě za velmi tučný šek. A kdyby vše, čeho jsem se za svůj život dopustil, oznámil, jízdenku do basy bych měl jistou.

Protože mám svou prdel rád a nehodlám skončit ve vězení, musím jen nějakou dobu hrát podle jeho pravidel. Žádný prachy, bez auta a mobilu do státní školy, kde si budu muset trochu napravit známky. Za půl roku mi bude jednadvacet a budu plnoletý. Pak už mi nebude moct přikazovat, co smím a co ne.

Aniž bych opustil své stanoviště, zašátral jsem rukou za rám postele, abych vytáhl tajnou zásobu ginu. Koukal jsem se ven sřešním oknem na zataženou oblohu a pomalu upíjel, dokud nebyla láhev z půli prázdná. Zbytek jsem schoval zpět do skříše a oči se mi začaly klížit. Nakonec jsem se svlékl do spodního prádla a jako každou noc usnul na zemi.

Časně ráno mě vzbudila hospodyně svým mexickým lamentováním. Nerozuměl jsem jí a hlava mě bolela tak jako po každé opici. Nejspíš jsem zaspal.

„Pane Blaku, musíte hned vstát.“

Zamžoural jsem očima zpod peřiny a odhrnul ji stranou.

„Přijdete pozdě,“ šveholila dál.

„Nemám v úmyslu do toho vidlákova jít,“ přesunul jsem se podrážděně jen ve slipech na křeslo a Sanchezová ustlala povlečení zpět na postel. Už před nějakou dobou se mě přestala ptát, proč denně nocuju na zemi.

„Váš otec se bude zlobit,“ neodpustila si svou poznámku.

„V to taky doufám,“ zasyčel jsem skrz zuby a protáhl se.

„Jak milé,“ vstoupil do našeho rozhovoru právě otec, který bez zaklepání a tiše jako myš překročil práh mého pokoje s Kate po mém boku. V ten moment jsem prakticky vystřízlivěl. Zkřížil jsem paže na nahé hrudi a cítil se dost nepříjemně.

„Ani náš včerejší rozhovor ti nevrátil rozum, Blaku?“ pozeptal se otec, který šel přímo ke mně. Kate naštěstí zůstala u zárubní.

„Jasně,“ zívá jsem znuděně.

„No vidíš,“ pousmál se naoko, otřel prstem prach z police a prohlížel si můj pokoj jako by tu byl snad poprvé. Očima skenoval nepořádek v knihovně, oblečení přes opěrku židle i notebook s otevřenou porno stránkou na stole. Pohrdavě zakroutil hlavou.

„Mohl bych se obléknout?“ zaprotestoval jsem a oba probodl pohledem.

„Jistě,“ řekl otec jako by se právě probral z transu a rychle s Kate i Sanchezovou opustili můj pokoj. Hodil jsem na sebe tmavou košili, džíny a zamířil do koupelny sousedící s mým pokojem. Oholil jsem se a po obvyklé ranní hygieně, která byla dnes obrovskou nutností, protože ze mě táhl chlast, jsem si dal šálek horké kávy. Cesta do školy mi trvala asi pět minut pěší chůze a už před hlavní budovou mi došlo, že jde o omyl obřích rozměrů.

Auto sice právě nevlastním, ale i kdyby, nemohl bych tu nikde zaparkovat. Jen učitelé tu mají vyhrazené parkovací místo. Obešel jsem celý kampus a zarazilo mě, že dovnitř se nejde dostat jinak, než hlavním vchodem. Učitelský dozor na každém rohu je pro mě další překážkou, kterou tato podřadná škola nabízí. Navíc se všichni studenti neustále producírují po šatnách a ty jsou tak neustále

přeplněné. Nemám se kam alespoň na malou chvílku zašít. Zkusil jsem to na WC, ale vzhledem k tomu, že na celou školu jich připadá pouze deset, neustále někdo bušil na dveře. Nakonec jsem to vzdal...

Nejvíc mě však děsí, že z deseti kantorů tu učí jen jedna žena. Tak trochu jsem doufal v to, že si u profesorek vybojuju stejné známky tak, jako tomu bylo v Ddownhillu. Ale už od prvního pohledu na profesorku algebry mi bylo jasné, že sex se konat nebude. A tím pádem ani dobré známky.

Paní Madressová sice byla atraktivní žena, dokonce hezčí než Judy a můj pták by jistě spolupracoval, ale ona by nesouhlasila, ani kdybych ho měl ze zlata. Mám spíš dojem, že si na mě zasedla při první vteřině a já jí k tomu zatím nedal jediný důvod. Jako nováčka mě donutila předstoupit před třídu, abych se představil a v ten moment se naše antipatie vzájemně potvrdily.

„Jsem Blake Hunter, a doufám, že se co nevidět vrátím do své staré školy,“ pronesl jsem znuděně a upřímně mezi žvýkáním. Ta ženská mi nedala pokoj ani při první hodině a hned mě vyvolala z látky, kterou jsem dle jejího podání absolutně nechápal. Dávala mi to dost tvrdě sežrat.

„Já vážně nevím,“ protřel jsem si oči, které mě pálily.

„Zkuste to, Blaku,“ nedala mi pokoj.

„X na nikdy v nedohlednu?“

Polovina osazenstva se užasle zarazila nad tím, že jsem si dovolil něco takového vůbec říct. V ten moment se mi vážně zastesklo po Ddownhillu. Tam by se mému vtipu všichni pěkně od plic zasmáli.

„Tu ironii si nechte laskavě pro sebe, na tu tady nejsme zvyklí.“

„Jako na spoustu jiných věcí,“ procedil jsem skrz zuby a v tu ránu zazvonilo. Ihned jsem se začal sbírat k odchodu. S podivem jako jediný. Rozhlížel jsem se okolo sebe po nechápavých tvářích svých nových spolužáků a začal si připadat zvláště hloupě. Copak oni nevědí, že hodina už skončila? Na co sakra čekají! A v tu ránu se objevila přeochočná profesorka, která mi to s ironií v hlase ráda vysvětlila.

„U nás na Sparksově škole končí hodinu učitel. Nikoliv zvonění,“ koutky úst jí vyjely vzhůru a čekala, že se znovu posadím. Celý zbytek třídy netrpělivě čekal, jestli to udělám. Po chvilce vzdoru jsem jim vyhověl. Celá ta komedie proběhla jen proto, abych se o vteřinu později zase zvedl z místa, když se Madressová rozhodla hodinu ukončit. Nesnáším, když ze mě někdo dělá blbce. Ona si z toho udělala disciplínu.

Další hodina proběhla podobně jako ta první. Učitel Zelweg, který vyučuje angličtinu, mě stejně jako Madressová donutil předstoupit před třídu, které jsem se dnes už jednou představil a celou tu komedii zopakovat.

„Zdar lidi. To jsem zase já, Blake Hunter.“

„Prosím, bez té ironie,“ podotknul profesor a posunul si obrovské popelníkové brýle na nose o kousek výš. A jako by to nestačilo, pokračoval.

„Povězte svým novým spolužákům například něco o sobě. Co vás utváří a motivuje,“ poradil mi. Povytláhl jsem obočí. Ten chlap mi začíná lézt na nervy. Stejně jako celá tahle podělaná škola. Chvilí se třídou linulo naprosté ticho. Pohledy dívek zde byly netrpělivější a

zvědavější než v Downhillu, kde mě každý znal. Možná, že to tady nebude až taková ztráta času. Obzvláště jedna černovláska s karamelovou pletí a oříškově hnědýma očima na mě koukala způsobem, kterému jsem rozuměl. Chce mě!

„Mám rád rychlá auta, kvalitní pití a pěkné holky zezadu,“ vypadlo ze mě. Celou dobu jsem jí koukal do očí. Po tomhle prohlášení mě profesor vykázal do zadní lavice s opovržením v očích, které jsem naprosto ignoroval. Můj pohled teď mířil do druhé lavice prostřední řady. V momentu, kdy se i ona otočila a naše pohledy se střetly, mi bylo jasné, že si s ní zašukám. Svým úsměvem mě vábila celou hodinu, zatímco profesor nadšeně probíral Shakespeara. Těsně před koncem hodiny, se sklonila pro batoh a ukázala mi tak své pěkné kozy. Džíny mi teď byly pěkně úzké. Profesor ukončil hodinu a já musel ještě nějakou dobu sedět v lavici.

Všichni postupně opouštěli třídu a já se ani nehnul, stejně jako ona. Netrvalo dlouho, než se osmělila a přišla se posadit na mou lavici. Musel jsem se pousmát. Cudná minisukně, která jí obepínala zadeček, nezakrývala téměř nic.

„Takže, Blake Hunter. Ten, co má tátu skoro starostu?“
Přikývl jsem hlavou. Tohle téma je spolehlivá antikoncepce.

„A ty jsi...?“

„Layla.“

„Pěkné jméno, stejně jako jeho majitelka.“

Layla se zarděla a znovu se na mě pousmála. Poté se jemně kousla do spodního rtu.

„Půjdeš dneska na školní mejdan?“

„Mejdan?“ zopakoval jsem velmi překvapeně. Copak oni tady něco takového znají?! Layla čekala a doufala, že odpovím kladně. Vážně jsem si přál tak učinit. Avšak k její i mé smůle jsem už na dnešní večer něco měl. Něco, z čeho bych se velmi rád vyvlíknul, ale bohužel to nejde. Když mě táta před dvěma dny málem vydědil, volalo mi neznámé číslo a já to zvedl. Už bych takovou blbost nikdy neudělal.

Byla to máma, která volala z nemocnice Memorial, kde pracuje. Celou dobu, stejně jako posledně, se dušovala, že by mě vážně potřebovala nutně vidět. A protože jsem byl s otcem na kordy jako ještě nikdy předtím a chtěl ho mermomocí nějak ranit, domluvil jsem si s ní schůzku na dnešní večer.

„Dnes to bohužel nejde, Laylo,“ vrátil jsem se do reality. Smutně sklopila zrak. Takovou odpověď nečekala. Strčil jsem jí dva prsty pod bradu a donutil ji podhlédnout mi znovu do očí.

„Nesmutni. Můžeme si vyjít kdykoliv jindy.“

„Jako na rande?“ její tvář se malinko rozjasnila. S odpovědí jsem trochu zaváhal. Její smutný, dětský oči mě ale přiměly k tomu, abych souhlasil.

„Jasně,“ řekl jsem nenuceně. Poté jsem ruku z její brady spustil níž. Nebránila se a já pokračoval až k jejím nadržům a tam se zastavil.

„Šlo by to příští týden?“

„Jistě,“ přitakala malinko zadýchaně a bez rozmyslu. Odtáhl jsem se a nestydatě si ji prohlížel. Stáhl jsem ruku zpět a ona seskočila ze stolu.

„Musím na další hodinu,“ pronesla a rychle se otočila k odchodu. Pravidelné kadeře temně černých vlasů se jí zhouply z ramen dolů.

„Jen běž,“ pobídl jsem ji a ještě se kochal pohledem na ten pěkně tvarovaný zadeček, který vlastní.

5. VEČEŘE S MÁMOU

Na dnešní večeři se mi vážně nechce. A ještě daleko méně toužím po tom, být doma při rodinném dramatu zvaném oběd.

Vstoupil jsem do domu a potichu za sebou zavřel dveře v očekávání, že mě nikdo nevidí. Venku se docela rozpršelo a já byl promočený na kost. Proto, abych nezanechal žádné stopy, jsem si zul mokré boty a schoval je do botníku. Pak jsem se jako myš proplížil k sobě do pokoje. Nestačil jsem ani zavřít dveře a už v nich stála Sanchezová. Ta baba má oči snad všude.

„Co si dáte na oběd, Blaku?“

Protočil jsem panenky a hned ji uzemnil.

„Kdybych něco chtěl, udělal bych si to sám. A teď jděte! Nechci, aby kdokoliv věděl, že jsem doma.“

Sanchezová sklopila zrak a vycouvala z mých dveří. Konečně sám, pomyslel jsem si. Školní batoh jsem odhodil do rohu pokoje a pospíchal zavřít okno, protože bubnování deště zesílilo. Soukromý bazén v pokoji mít vážně nemusím. Svlékl jsem si mokré tričko a odhodil ho na zem.

Kdyby má touha napít se z tajných zásob, nebyla tak silná, hned bych se převlékl. Bohužel jsem slaboch. Zašátral jsem rukou hned vedle postele a své chtivosti podlehl. Když jsem usoudil, že to na zvládnutí rodinné frašky stačí, schoval jsem láhev zpět do úkrytu.

„Vidím, že máš stále stejné skryše,“ zaslechl jsem Katein hlas, který mě polekal. Ta holka má úžasný talent mě přistihnout při něčem nekalném a obzvláště, když nejsem oblečený.

„Neumíš klepat?!“

„Promiň,“ pousmála se na mě tak, jako bychom snad byli nejlepší kamarádi. Stála na prahu mého pokoje, ani se nehнула. Nějakou dobu jsme na sebe hleděli, jako by vše, co se mezi námi odehrálo, včetně té zrady, byl jen výplod mé fantazie. Nakonec postoupila o dva kroky vpřed a zavřela za sebou dveře. Po dlouhé době jsme spolu byli sami. Venku pršelo a já neměl nejmenší tušení, co to má znamenat.

„Proč jsi tu, Kate?“ můj hlas zněl jako med, přestože to mým záměrem rozhodně nebylo.

„Chtěla jsem s tebou mluvit.“

„O čem?“

„Kdysi jsme si hodně povídali. Chybí mi to,“ řekla vyhýbavě. Do srdce se mi zaryly tisíce nožů. Nebyl jsem schopen slova. Kate kolem mě prošla jako by nic a posadila se na mou postel. Na tu, kterou jsem tak proklínal, protože každá vzpomínka, která se k ní vázala, byla spjatá právě s ní. Jsem z toho totálně v háji a ona to ví.

„Neposadíš se vedle mě?“ prohodila a zastrčila si pramen hnědých vlasů zpět za ucho. Její zelenkavé oči mě propalovaly a já jako v transu poslechl. Zaujal jsem místo po jejím boku a najednou si uvědomil, že stále postrádám tričko. Ani jí ta skutečnost neunikla. Konečky prstů se dotkla mé nahé hrudi. Chtělo se mi zakřičet. Co to, sakra, děláš?! Nebo já věděl, že se ke mně vrátíš, ale realita byla jiná.

„Ty jizvy už skoro nejsou vidět,“ zchladila mé úvahy. To, v co jsem tajně doufal, se neodehrálo. A to mě dopalovalo, protože mi došlo, že jí stále patřím víc, než bych si přál.

„Mám plno jizev, které nejsou vidět. Ale stále tam jsou,“ zašeptal jsem a cítil, jak mi vlhnou oči. Svou malou ruku chtěla spustit dolů, ale zadržel jsem ji. Líbí se mi, že se mě dotýká.

„Já vím, Blaku,“ řekla s pocitem viny, který mi nebyl nic platný. Rozhostilo se mezi námi ticho, které vyplňovalo bubnování deště o skleněné tabulky okna. Zadíval jsem se jí do očí a srdce se mi rozbušilo. Musela to cítit, protože její dlaň ležela právě na něm. Kate několikrát zamrkala a snažila se odtáhnout. Nechtěl jsem ji po takové době znovu ztratit. Byť to byla jen ukradená chvílka. Přisunul jsem se ke Kate na posteli tak blízko, jak to jen šlo, a bez varování přitiskl své rty na její.

Asi na vteřinu jsem byl vážně šťastný a byl bych schopen jí celý ten půlrok odpustit, kdyby chtěla. O to horší pro mě byl tvrdý dopad na zem.

„Pusť!“ vykřikla a bušila mi pěstmi silně do hrudi. Jako bych od ní už tak nedostal dost kopanců. Přestože jsem ve skrytu duše počítal s tím, že se tohle stane, zůstal jsem sedět jako opařený. Vyskočila z postele jako laň a hřbet ruky si tiskla k ústům.

„Blaku, já si s tebou přišla promluvit. Chtěla jsem, abys to slyšel ode mě a ne... já ani nevím,... cos to udělal!“

Mé smysly začaly znovu nabíhat do služby a upoutalo mě pár slov, které ve svém rozčilení řekla.

„Co bych měl slyšet od tebe, Kate?“

Zbystřila a konečně se uklidnila. Ještě chvíli na mě hleděla, jako by se vlastně ani nedívala na mě. Spíš skrze mě. A hned na to mi zasadila poslední úder.

„Budeme se brát, Blaku.“

Doufal jsem, že si dělá prdel. Tohle mě nenapadlo ani v tom nejhorším snu. Hleděli jsme na sebe jako dva šilenci.

„Proč?“ to bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázal dostat.

„Já Charlese miluji.“

Zavřel jsem oči.

„Tohle nemyslím! Proč mi to říkáš právě teď?!“ procedil jsem skrz zuby.

„Protože nechci, abys dnes udělal scénu, až ti to povíme. Další ostuda nebo zkažená svatba nepřipadá v úvahu, Blaku. Chci to mezi námi už konečně uzavřít.“ Jsem to hlupák! Chtěla se usmířit a povídat si, abych to lépe překouzl. Abych neudělal ostudu, protože přesně tohle je má parketa?! Alespoň vím, co si o mně ve skutečnosti myslí.

„Blaku, já...“

„Nemluv na mě, to právo jsi ztratila před půl rokem,“ odvětil jsem, postavil se ke dveřím a čekal, až opustí můj pokoj. S očima plnými, drobných slz pomalu opouštěla tohle místo.

„To spolu už nikdy nepromluvíme?“

Protočil jsem oči. To je to poslední, na co teď myslím. O vteřinu později mě napadla úžasná odpověď.

„Ale jistěže ano, macecho,“ pronesl jsem s ironií, vystrčil ji rukou z pokoje a vši silou bouchl dveřmi. Ani v tom nejčernějším scénáři